

ความเป็นมาของอาคารวรรณสรณ์

อาคารวรรณสรณ์ ตั้งอยู่เลขที่ 35 ถนนพญาไท แขวงถนนพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400

เป็นศูนย์การศึกษาที่ประกอบด้วย โรงเรียนกวดวิชากว่า 20 สถาบัน ร้านอาหาร- ศูนย์อาหาร, ร้านหนังสือ, ศูนย์ทันตกรรมและความงาม นับว่าเป็นศูนย์ศึกษานอกระบบที่ครบวงจรแห่งแรกเป็นอาคารสูง 18 ชั้น รวมชั้นใต้ดิน 1 ชั้น มีพื้นที่ใช้สอย 38,614 ตารางเมตร สามารถจอดรถยนต์ได้กว่า 260 คันรองรับนักเรียนสูงสุดได้เกือบ 20,000 คน ต่อรอบ ซึ่งจะเห็นภาพการมาใช้บริการของนักเรียนและผู้ปกครองในลักษณะเช่นนี้ได้ในทุก ๆ ช่วง วันหยุด เสาร์ – อาทิตย์ และช่วงปิดเทอม

ต่อมาภายหลังทั้งบ้านและที่ดินแปลงนี้ได้ตกเป็นของครอบครัวนายรัชชपालสิงห์ นารุลาและญาติ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2484 และบ้านหลังนี้ยังเคยให้เช่าเป็นที่ตั้งของสถานทูตอินเดีย ประจำประเทศไทย อยู่ช่วงหนึ่ง ต่อมาได้เกิดปัญหา การแบ่งทรัพย์สินที่ดินแปลงนี้จนเป็นความในชั้นศาลได้พิจารณานำทรัพย์สินออกขายทอดตลาดผ่านกรมบังคับคดี ในวันที่ 28 ธันวาคม 2548 ซึ่ง นายอนุสรณ์ ศิวะกุล และนางอุไรวรรณ ศิวะกุล เป็นผู้ประมูลได้ เพื่อนำมาสร้าง อาคารวรรณสรณ์ ในปัจจุบัน

ในวันที่รับมอบที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง สภาพของบ้านทรุดโทรมมากไม่มีหลังคา และพื้นอยู่แล้ว เนื่องจากผู้ครอบครองอยู่เดิมได้รื้อถอนออกไปจนหมด ดังรูป

ที่ดินของอาคารวรรณสรณ์ไม่ใช่วังเก่าของ พระองค์เจ้าหญิงลักขมธิดาวัณ

มีหลายคนเข้าใจผิดว่าที่ดินและบ้านหลังดังกล่าวเป็นวังเก่าของ พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าลักขมธิดาวัณ และพระองค์ถูกลอบปลงพระชนม์ที่นี้เมื่อวันที่ 29 สิงหาคม 2504 ซึ่งคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง ดังดูได้จากหลักฐาน โฉนดที่ดินที่ระบุชัดเจนว่า จมื่นมานิตนเรศร์(ล้วน คชนันท์น) เป็นผู้ครอบครองมาตั้งแต่แรกเมื่อปี พ.ศ. 2460 เป็นต้นมาแล้วถูกเปลี่ยนมือเป็นผู้อื่นครอบครองหลายครั้งตามลำดับ ซึ่งความจริงแล้ววังของพระองค์เจ้าลักขมธิดาวัณ อยู่ฝั่งตรงข้ามกับอาคารวรรณสรณ์ ปัจจุบันเป็นอาคารศูนย์รวมนักศึกษาแป็บติสต์ (BSC) ที่อยู่ห้วมุมถนนสี่แยกพญาไทเช่นเดียวกัน ดังมีประวัติอย่างชัดเจนอยู่ในหนังสือ “ประกาศนียบัตรแห่งอนาคต” ของศูนย์รวมนักศึกษาแป็บติสต์ ซึ่งมีรูปภาพและข้อความปรากฏเป็นหลักฐานอยู่ในหนังสือหน้าที่ 28-29 ดังนี้

วังเก่าขอพระองค์เจ้าหญิงลักขมธิดาวัณ

ปัจจุบันเป็นอาคารเรียนของแป็บติสต์

**CHALLENGES ARE TURNED INTO
STEPPING STONES**

Throughout 1961, Williams and the Student Center Committee continued to search for a more desirable location for a permanent Student Center building. A choice piece of land was identified at the intersection of Phaya Thai and Sri Ayutthaya Roads in Bangkok, but it was not for sale. The agent refused to show the property because it was owned by the Royal Family and a princess had been killed there. Williams repeatedly prevailed upon the agent until she finally agreed to show the property, including the two-story house already existing on the grounds. Williams felt this property would be perfect for the student center. Two challenges stood in the way of Williams being able to obtain the land. The first challenge was to obtain a grant of capital funds from the Southern Baptist churches in America through the Foreign Mission Board (now changed to International Mission Board, IMB). The second challenge was to obtain permission from His Majesty, the King of Thailand, to purchase Royal Crown property.

Negotiations with the Foreign Mission Board were initiated in **March, 1962** when the Thailand missionaries approved the request for an appropriate amount. The request from the missionaries reached the U.S. when the Foreign Mission Board was in special session, enabling the request to be approved within a month.

Upon receiving word that the request for capital funds had been granted, Williams called to make an appointment to see the King. His Majesty's secretary said there were no openings available for one year, but after a second look, he found a vacancy in three weeks. When the day finally came, Benton Williams, along with Judson Lennon, and Glenn Morris, (Thailand Missionaries' Chief Financial Officers), approached the King's Palace. A security officer interrogated them briefly before opening the gate. After a short wait inside, the missionaries met with Prince Wan Wathayakon and His Majesty, King Bhumibon Adulyadej. Williams explained they had come to ask permission to buy the property at the intersection of Phya Thai and Sri Ayutthaya Roads for a Baptist Student Center where American Baptist missionaries could teach English. The King promptly replied he remembered a group of Texas Baptist students who had come to sing for him and added, "I played my saxophone for them" Yes, upon the recommendation of Prince Wan, I will sell the property to you to build a Student Center to teach English to Thai students."

The ground breaking experience of a Baptist Student Choir being given an audience with the King of Thailand could only happen as result of God's intervention in Men's affairs. Later, God's blessing on the act of faith that prompted

ความท้าทายกลายเป็นก้าวต่อไป

ตลอดปี 1961 อาจารย์เบนตัน วิลเลียมส์และคณะกรรมการศูนย์รวมนักศึกษา ยังคงมองหาที่ตั้งถาวรสำหรับการก่อสร้างศูนย์รวมฯ ที่ดินพื้นที่เลือกไว้ ให้อะจะจางวอซูฮุยยกที่ถนนพญาไทตัดกับ อ.ศรีอยุธยาในกรุงเทพฯ แต่ที่ดินนี้มีได้มีไว้ขาย ด้วยเหตุผลที่ไม่ยอมให้เข้าดูสถานที่เพราะเป็นทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ อีกทั้งพระองค์เจ้าหญิงวัฒนาวัลย์อุบลประชนม์ที่นั่น แต่ด้วยความพยายาม ในที่สุดตัวแทนก็ยอมให้เข้าชม ซึ่งรวมถึงงาน ๒ ชั้นที่ตั้งอยู่ในที่ดินนั้น อ.วิลเลียมส์รู้สึกว่าเป็นที่ๆเหมาะสมสำหรับทำเป็นศูนย์รวมนักศึกษา มีการทำทนายอยู่ ๒ ประการที่อยู่ลงหน้าบ้านการที่จะได้ที่ดินนั้นมา ประการแรกคือการที่จะได้เงินกองทุนจากคริสตจักรในสังกัดของซาร์เทิร์นแอมบิสตีสในอเมริกาผ่านทางฟอร์เรนมิชชันบอร์ด (Foreign Mission Board) และการทำทนายประการที่ ๒ คือการได้รับอนุญาตจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ไปซื้อที่ดินที่เป็นทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์

การก่อสร้างอาคารเรียนใหม่ (Construction of new building)

การเจรจากับคณะกรรมการฟอร์เรนมิชชันบอร์ด (ซึ่งปัจจุบันเปลี่ยนเป็นอินเทอร์เนชันแนลมิชชันบอร์ด-International Mission Board-IMB) เริ่มขึ้นในเดือน มีนาคม ปี 1962 เมื่อมิชชันนารีในไทยมีมติให้ขอเงินในจำนวนที่เหมาะสม ค่าขอของมิชชันนารีไปถึงคณะกรรมการในคราวที่มีการประชุมพิเศษ

ข่าให้ที่ขออนี้ใช้เวลานานในเดือนเดียว เมื่อได้ข่าวว่าเงินทุนได้รับการอนุมัติแล้ว อาจารย์เบนตัน วิลเลียมส์จึงได้ติดต่อสำนักพระราชวังเพื่อขอเข้าเฝ้าเสนาบดีกรมพระราชสำนักถว้ว่าไม่มีข่วงว่างให้เป็นเวลา 1 ปี แต่เมื่ออุตุกรรภิพจนช่วงว่างอีก 3 สัปดาห์ เมื่อวันนั้นมาถึง อาจารย์ เบนตัน วิลเลียมส์ พร้อม

ด้วยอาจารย์จัดสัน เสนอนอนและอาจารย์เก็น มอริส (ผู้อำนวยการฝ่ายการเงินของมิชชันประเทศไทย) ได้เข้าเฝ้า เจ้าหน้าที่ยังมีความปลอดภัยสยบนานพวกเขาสิ้น ๆ ก่อนเปิดประตูให้ หลังจากถอยอยู่ด้านในสักครู่ พวกมิชชันนารีได้พบกับพระองค์เจ้าวรรณไวทยากรและพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช อาจารย์ วิลเลียมส์ ได้กราบทูลเรื่องการขอซื้อทรัพย์สินที่สี่แยกพญาไท สำหรับทำเป็นศูนย์รวมนักศึกษาแบบดิสคัลและใช้สอนภาษาอังกฤษโดยมิชชันนารีแบบดิสคัลชาวอเมริกัน พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทักว่าสยบว่าพระองค์ท่านยังจำคณะมิชชันนารีที่ประสานเสียงที่มาร้องเพลงถวายได้ และทรงเพิ่มเติมว่าพระองค์ทรงบรรเลงแซ็กโซโฟนให้พวกเขา...ทรงตอบว่าได้ ตามคำแนะนำของ พระองค์

พระองค์เจ้าวรรณไวทยากร ร่วมในพิธีเปิดอย่างเป็นทางการ (Prince Wan's participation in the formal opening of the Baptist Student Center)

Williams dual appeal to Baptist Churches in the United States and to His Majesty the King for the sale of one of the King's possessions caused Baker J. Cauthen, President of the Baptist International Mission Board, to state, "This was truly a miracle of God's power and grace."

NEW PROPERTY SUPPORTS FRAMEWORK FOR ENLARGED PROGRAM

Williams said, "The obtained property at the intersection of Phya Thai and Sri Ayutthaya is undeniably the finest location in all of Thailand, located a few blocks from the King's palace and on the highway from Thailand's International Don Muang Airport. Everyone going into Bangkok sees the large green sign lettered in gold with the words: BAPTIST STUDENT CENTER."

May 19, 1962, after necessary remodeling of the existing two story structure, the Student Center officially opened at the newly acquired Phya Thai property. The United States Ambassador to Thailand, Mr. Kenneth Todd Young, spoke at the unveiling of the sign. The Center's formal opening address was delivered by Prince Wan Waiyayakon. (Prince Wan served as Thailand's first ambassador to the United States, and served concurrently as Thailand's permanent representative to the United Nations until 1952, when he was named Foreign Minister of Thailand, serving until his retirement in 1958.) Prince Wan's participation in the formal opening of the Baptist Student Center evidenced the Prince's hospitable personality, tact, and high regard for the work being conducted by dedicated missionaries affiliated with Baptist ministries in Thailand.

Improved BSC facilities allowed Williams to begin focusing on the vision God had given him to develop Christian leaders from among the capable young Thai who had accepted the Lord Jesus Christ as their personal Savior through the ministry of the Baptist Student Center. Williams developed excellent Christ centered curriculum for English instruction and student outreach. Williams also compiled a notebook to train Christians and student workers in leadership development.

In 1961-62, at the Thailand Baptist Encampment located at Pattaya Beach, two student retreats were conducted. In January of 1962, a Baptist Student Center Council of 18 members was organized and officers were elected.

พระองค์เจ้าวรรณไวทยากรยอมรับการขอบคุณจาก โรส รีฟส์ (คนกลาง) และ จูเลีย แมคคัลล การรับการชื่นชมร่วมหาหลังพิธีมอบอาคาร
Prince Wan Waiyayakon accepts appreciation from Mrs. Rose Reeves (center) and Mrs. Julia McCull, BSC committee members, following the dedication.

ฮาร์โอด รีฟส์ (ทำหน้าที่แทนเบนตัน ซิงป์วีย์) แสดงความขอบคุณพระองค์เจ้าวรรณไวทยากร สำหรับบ้านและที่ดินที่ซื้อจากพระอัฐ
Harold expresses appreciation to Prince Wan Waiyayakon for the house and land acquired from the Royal Crown Property.

เจ้าวรรณไวทยากร พระองค์จะทรงขายทรัพย์สินนี้ไปเพื่อสร้างศูนย์รวมนักศึกษาเพื่อสอนภาษาอังกฤษให้นักศึกษาไทย

ประสงค์การเปิดทางของคณะนักเรียนนักศึกษาแบปติสต์ที่ได้แสดงน้ำพระพักตร์พระมหากษัตริย์แห่งประเทศไทยเกิดขึ้นได้เพราะพระเจ้าทรงเข้าแทรกแซง ต่อมาภายหลังพระพรของพระเจ้าที่มีต่อการกระทำด้วยความศรัทธาของอาจารย์วิลเลียมส์ใน 2 เดือนที่ขอต่อคริสตจักรแบปติสต์ในสหรัฐอเมริกาและการได้รับพระบรมราชานุญาตให้ขายทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ เป็นเหตุให้เบนเทอร์ เอ. กอเรน ประธานของอินเตอร์เนชั่นแนลมิชชันนารีส์ กล่าวไว้ว่า "สิ่งที่เกิดขึ้นนี้เป็นการอัศจรรย์อย่างแท้จริงด้วยพระคุณและฤทธิ์เดชของพระเจ้า"

ทรัพย์สินใหม่เสริมโครงสร้างและขยายราชการ

ชาเซอร์เบนตัน วิลเลียมส์ กล่าวว่าอาคารเรียนหลังใหม่แห่งนี้อยู่ในตำแหน่งที่ดีที่สุดของประเทศไทย อยู่ใกล้พระราชวัง และอยู่บนทางหลวงไปสนามบิน ทุกคนที่เข้ากรุงเทพฯ จะเห็นป้ายสีเขียวตัวหนังสือสีทองที่มีข้อความว่า BAPTIST STUDENT CENTER

วันที่ 19 พฤษภาคม 1962 หลังจากการปรับปรุงอาคาร 2 ชั้นเท่าที่จำเป็น ศูนย์รวมนักศึกษาได้เปิดอย่างเป็นทางการโดยขึ้นอยู่กับเขตพญาไท เอกอัครราชทูตสหรัฐอเมริกาประจำประเทศไทยท่านเคนเนต ทอดด์ ยัง ได้กล่าวในพิธีเปิดป้าย ผู้ที่กล่าวเปิดในพิธีที่เป็นทางการคือพระองค์เจ้าวรรณไวทยากร (พระองค์ท่านเป็นเอกอัครราชทูตไทยองค์แรกประจำประเทศสหรัฐอเมริกาและต่อมาได้เป็นผู้แทนถาวรของประเทศไทยประจำสหประชาชาติจนกระทั่ง 1962 พระองค์ท่านได้รับแต่งตั้งให้เป็นรัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศจนกระทั่งเกษียณในปี 1958) การมีส่วนร่วมในพิธีเปิดอย่างเป็นทางการของพระองค์เจ้าวรรณไวทยากร เป็นที่ประจักษ์ถึงบุคลิกภาพที่โอบอ้อมอารี มีปฏิภาณไหวพริบ และแสดงถึงการให้เกียรติต่อมิชชันนารีที่เสียสละอันพันธุกิจของแบปติสต์ในประเทศไทย

ประวัติพระนางเชอลักขมีลาวัณ

พระนางเชอลักขมีลาวัณ

ข้อมูล

วันประสูติ	3 กรกฎาคม พ.ศ. 2442
วันสวรรคต	29 สิงหาคม พ.ศ. 2504
พระอิสริยยศ	พระนางเธอ ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว
พระบิดา	พระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระนราธิประพันธ์พงศ์
พระมารดา	หม่อมหลวงตาด มนตรีกุล
พระราชสวามี	พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว
ราชวงศ์	ราชวงศ์จักรี

พระประวัติ

พระนางเชอลักขมีลาวัณ พระนามเดิมว่า หม่อมเจ้าหญิงวรรณพิมล วรวรรณ เป็นพระธิดาพระองค์ที่ 14 ในพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระนราธิประพันธ์พงศ์ กับหม่อมหลวงตาด มนตรีกุล ประสูติเมื่อวันที่ 3 กรกฎาคม พ.ศ. 2442 มีพระนามเรียกกันในหมู่พระญาติว่า “ตี๋”

หม่อมเจ้าหญิงวรรณพิมล สนพระทัยด้านวรรณกรรม และทรงพระนิพนธ์โคลงกลอนอยู่เสมอ เมื่อชันษา 21 ปี ได้เฝ้าทูลละอองธุลีพระบาท พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ในงานประกวดภาพเขียน

ณ โรงละครวังพญาไท พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงชักชวนไปแสดงละครในวังหลวง และโปรดให้แสดงเป็นนางเอกในพระราชนิพนธ์หลายเรื่อง นับเป็นสตรีท่านแรกที่ได้รับบทนางเอกในละครพูด พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานนามใหม่ ในวันที่ 21 ตุลาคม 2463 จากหม่อมเจ้าหญิงวรรณพิมล มีพระนามใหม่ว่า หม่อมเจ้าหญิงลักขมีลาวัณ และทรงได้รับการสถาปนาเป็น พระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าลักขมีลาวัณ เมื่อวันที่ 4 เมษายน พ.ศ. 2464 ขณะพระชันษาได้ 22 ปี และในวันที่ 8 กันยายน พ.ศ. 2464 ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้สถาปนาเป็น พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าลักขมีลาวัณ พร้อมกับทรงหมั้น และมีพระราชวินิจฉัยว่า จะได้ทรงทำการราชาภิเษกสมรส ใน ภายหน้า

พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าลักขมีลาวัณ ทรงได้รับการสถาปนาเป็น พระนางเชลลิกษมีลาวัณ เมื่อวันที่ 27 สิงหาคม พ.ศ. 2465 แต่เนื่องจากพระนางเชลลิกษมีลาวัณ มิได้มีรัชทายาทได้ตามพระราชประสงค์ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวจึงทรงตัดสินพระราชหฤทัยแยกกันอยู่ พระนางเชลลิกษมีลาวัณ ทรงแยกอยู่ตามลำพัง ณ พระตำหนักในซอยพร้อมพงษ์ ริมคลองแสนแสบ ทรงใช้ชีวิตอย่างสงบ และทรงใช้เวลาว่างในการทรงพระนิพนธ์ร้อยกรอง บทละคร และนวนิยายไว้เป็นจำนวนมาก ภายหลังสงครามโลกครั้งที่สอง ทรงย้ายไปประทับที่ พระตำหนักลักขมีวิลาส ถนนศรีอยุธยาและถูกคนร้ายลอบปลงพระชนม์เพื่อชิงทรัพย์ ณ พระตำหนักลักขมีวิลาส สี่แยกพญาไท ปัจจุบันคือบริเวณที่ตั้งของศูนย์รวมนักศึกษาแป็บติสต์ (BSC) เมื่อวันที่ 29 สิงหาคม พ.ศ. 2504 พลตรีพระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าวรรณไวทยากร กรมหมื่นนราธิปพงศ์ประพันธ์ พระเชษฐาต่างพระมารดา ได้รับโทรศัพท์จาก นางสาวเน่งน้อย แยมศิริ นิสิตจุฬาฯ เมื่อวันที่ 2 กันยายน พ.ศ. 2504 เวลา 15.30 น. ว่าคนไปกดออกและโทรศัพท์เข้าไปยังวังลักขมีวิลาส แต่ไม่มีใครตอบหรือรับสาย อาจจะมีเหตุร้าย พระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหมื่นนราธิปพงศ์ประพันธ์ เสด็จไปยังวังลักขมีวิลาส และทรงพบพระศพอยู่บริเวณข้างโรงรถ พระชนมายุรวม 62 ชันษา